

"În vremea aceea a venit la Iisus un om al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și, când la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui, că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau. Iar o femeie, care de doisprezece ani avea curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de nici unul n-a putut să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează, și Tu întrebi: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Iar Iisus a zis: **S-a atins de Mine cineva, căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.** Și femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, când înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce pricină s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: **Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit.** Mergi în pace! Și, încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: **A murit fiica ta.** Nu mai supăra pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: **Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.** Și, venind în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: **Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.** Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scofând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: **Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea copilei să mănânce.** Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat."

(Luca 8, 41-56)

Cuvintele acestea, adresate lui Iair și rămase în cuprinsul Sfintei Evanghelii, ne sunt adresate de fapt și nouă, și mai ales ne sunt adresate și nouă când ajungem în împrejurări grele, în împrejurări de verificare, de cercetare de noi înșine. **Credința noastră – am spus de multe ori – este o credință despovărătoare.** Ce înseamnă asta?

Înseamnă că cineva care are credință în Domnul Hristos are liniște sufletească, are bucurie, are mângâiere, are din credință curaj, are îndrăzneală în fața necazurilor; cineva care are credință în Hristos n-are niciodată pricină să se teamă, ci are întotdeauna pricină să fie încredințat că Domnul nostru Iisus Hristos îi stă întru ajutor.

Noi nu știm care e planul Mântuitorului cu fiecare dintre noi, dar știm că credința noastră ne lipește de Domnul Hristos și că nu mai suntem singuri în lumea aceasta. **Teama e semn de necredință, frica e semn de necredință, îngrijorarea e semn de necredință, neliniștea sufletească de orice fel ar fi, e semn că nu avem credință [...]** Asta trebuie să facem și noi, iubii credincioși: să ne întărim în credință, să facem faptele credinței, să cerem înmulțirea credinței, să cerem înmulțirea iubirii, să cerem să avem o credință lucrătoare prin iubire, să cerem să avem credința aceea care ne asigură că murind nu murim, ci trăim și după moarte; să avem credința aceea care ne asigură că va fi o înviere a morților, nu din puterea omului, ci din puterea lui Dumnezeu.

Așa cum Domnul Hristos a înviat pe Lazăr, cum a înviat pe tânărul din Nain și pe tânăra fiică a lui Iair, tot așa va face El prin puterea Lui să ni se realcătuiască trupurile la învierea cea de apoi și vom fi vii și cu sufletul și cu trupul – cu sufletul care nu moare și cu trupul care moare, se descompune și se recompune. Dacă nu avem credința aceasta, să știți că nu avem destulă credință. Dacă avem credința aceasta suntem fericiți și în viață și în moarte. Amin!

Arhim. Teofil Pârâian din "Credința lucrătoare prin iubire"

Mai întâi să ne punem o întrebare. Pentru care pricină a zis Mântuitorul către cei ce erau de față și plâneau după fiica lui Iair, care murise: **Nu plângeți; nu a murit, ci doarme** (Luca 8, 52).

Iată răspunsul: Acest cuvânt l-a zis Mântuitorul, ca să ne arate că, după venirea Sa cu trupul în lume, toți cei ce vor crede în El și vor face poruncile Lui, nu vor mai muri cu sufletul. Chiar morți cu trupul, ei sunt vii înaintea Lui, după cum și în alt loc al Sfintei Evanghelii ne-a spus Hristos: **Cel ce va crede întru Mine, chiar de ar muri, viu va fi** (Ioan 11, 25). Adică, unii ca aceștia numai cu trupul sunt adormiți, iar nu și cu sufletul.

Acest adevăr ni-l arată pe larg și marele Apostol Pavel care zice: **Fraților, despre cei ce au adormit, nu voiesc să fiți în neștiință ca să nu vă întristați ca ceilalți, care nu au nădejde** (I Tesaloniceni 4, 13). **Care sînt cei ce nu au nădejde? Sînt cei care cred că odată cu moartea trupului, moare și sufletul** și că niciodată nu vor mai învia cei morți ai lor, precum au fost și sînt păgînii închinătorii de idoli și toate popoarele care nu cred în Hristos și în învierea Lui din morți[...]

Așadar, prealuminat ne arată aceste mărturii ale Sfintei Scripturi că cei ce mor cu credința în Iisus Hristos, nu sunt "morți", căci după cum nu putem zice unui om ce doarme că este mort, tot așa și celor ce au adormit în Hristos nu le putem spune că sunt morți, ci adormiți. Aceștia, la judecata de apoi, se vor scula și vor avea mărturie de la Hristos înaintea Tatălui, despre credința lor cea dreaptă și despre faptele lor cele bune. Așa a adormit în Hristos, **Sfântul întiul mucenic și arhidiacon Ștefan**, fiind ucis cu pietre de către iudei pentru mărturisirea lui Iisus Hristos, care se ruga și zicea: "Doamne Iisuse, primește duhul meu!" Și ingenunchind a strigat cu glas mare: **Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta! Și zicînd acestea a adormit** (Fapte 7, 59-60).

Părintele Ilie Cleopa

„Sfințenia e o energie. Păcătoșenia e o degradare. Una reface organismul, alta îl dărmă. Dărmarea se oprește de îndată ce organismul se împrumută sau chiar fură, pe firul credinței, cea energie rară a sfințeniei. Iisus încă a vrut să dea pe față credința femeii, și sigur că a privit cu dragoste acest furt original. „

Părintele Arsenie Boca, Sâmbăta de Sus, 5.11.1949

Mulțumim tuturor celor ce s-au implicat și continuă să se implice în acțiunea bisericii noastre de pregătire pentru sfințire. Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă dăruiască bucurie și mântuire.

1 noiembrie - Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian

Sunt cunoscuți și sub numele de „*doctori fără arginți*”, datorită vindecărilor miraculoase pe care le dăruiau oamenilor, vindecări pentru care ei nu cereau plată de la pacienții lor. Deoarece vindecarea era dată nu atât de medicamente, cât de rugile lor fierbinți către Dumnezeu, singura lor **plată simbolică era ca cel tămăduit să înceapă să creadă în Iisus Hristos**. Neluând niciodată plată în bani sau în alte bunuri pentru serviciile lor, ei respectau astfel porunca Mântuitorului Nostru Iisus Hristos care a spus: „*În dar ați luat, în dar să dați*” (Matei 10:8).

Odată, sfinții Cosma și Damian au fost chemați la căpătâiul unei femei foarte grav bolnave, pe nume **Paladia, care nu mai găsisse vindecare la nici un doctor**. Cei doi sfinți, numai prin credință și puterea rugăciunii au reușit să o vindece pe Paladia, care s-a sculat sănătoasă și a dat slavă lui Dumnezeu. **Dorind să-i răsplătească** pentru binele făcut, Paladia s-a îndreptat spre Damian, arătându-i **trei ouă și zicînd: „Ia acest dar în numele Sfintei Treimi Dătătoare de Viață, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”**. Auzind numele Sfintei Treimi doctorul fără de arginți nu a îndrăznit să refuze. Când a auzit Cosma această întâmplare, s-a întristat mult, crezând că făcând a ceasta fratele său a încălcat porunca de a nu primi plată materială pentru serviciile medicale aduse

Din acest motiv, atunci când **Sf. Cosma era pe patul de moarte, el a cerut ca fratele său Damian să nu fie înmormântat lângă el**. La scurt timp după moartea Sf. Cosma, Sf. Damian s-a stins și el din viață și toți apropiații săi se întrebau unde să îl îngroape. Dar Dumnezeu a făcut o **minune**: o cămilă, pe care cei doi doctori o vindecaseră mai demult, la rugămintea stăpânului ei, a glăsuț cu voce omenească, spunând că nu trebuie să se se îndoiască și să-l îngroape pe Damian lângă fratele său Cosma, pentru că **Damian nu acceptase acele ouă de la Paladia drept plată, ci din respect pentru numele lui Dumnezeu**. Sfintele trupuri ale doctorilor fără arginți au fost îngropate împreună la Thereman .

Explicarea Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii (partea a XV-a) - Ectenia catehumenilor

“Rugați-vă cei chemați, Domnului.

Cei credincioși pentru cei chemați să ne rugăm, ca Domnul să-I miluiască pe dânși” Sfântul Ioan Gură de Aur arată că catehumenii nu răspund la cererile ecteniei și sunt trimiși apoi din biserică înainte de începerea Liturghiei euharistice (a credincioșilor) deoarece ei, nefiind botezați, sunt în afara cămărilor împărătești, rugăciunea lor nu este cea a lui Hristos (Ioan 14, 13), nu au libertate filială și trebuie ca alții să le fie mijlocitori, adică cei botezați.

Să-i învețe pre dânșii cuvântul adevărului. - Cuvântul adevărului este conținutul învățaturii pe planul cunoașterii. Numai Dumnezeu îi poate învăța cuvântul adevărului

Să le descopere lor Evanghelia dreptății. - Evanghelia nu aduce doar curățirea de păcate ci și îndreptarea prin credință

Să-i unească pre dânșii cu Sfânta Sa Sobornicească și Apostolească Biserică. - Finalitatea spre care înaintează catehumenii este unirea cu Biserica cea adevărată prin botez.

Mântuiește, miluiește, apară și păzește pre dânșii, Dumnezeule, cu Harul Tău.

Cei chemați, capetele voastre Domnului să le plecați. - În încheierea ecteniei catehumenii sunt îndemnați să-și plece capul pentru a primi binecuvântarea. Plecându-și capetele arată de asemenea că sunt gata să ia jugul cel bun al lui Hristos (Matei 11, 30).

Ca și aceștia împreună cu noi să slăvească Preacinstitul și de mare cuviință numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Concluzionând, Ectenia catehumenilor este expresia liturgică a chemării de bază a Bisericii și anume Biserica îndreptată spre lume cu scopul de a o întoarce la Hristos. (www.dervent.ro)

Sâmbătă, 3 noiembrie, în Biserica ortodoxă Română sunt pomeniți toți cei din veac adormiți întru Domnul nostru Iisus Hristos (Moșii de iarnă). Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească !

Programul săptămânii 28 octombrie 2012 – 4 noiembrie 2012

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	28 octombrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Învierea fiicei lui Iair)
Duminică	28 octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză
Luni	29 octombrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil
Miercuri	31 octombrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei
Vineri	2 noiembrie	9 - 11 - Sf.MASLU
Sâmbătă	3 noiembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Moșii de iarnă
Sâmbătă	3 noiembrie	18 - 19 - Vecernia Duminicii a 22-a după Rusalii
Duminică	4 noiembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Bogatul nemilostiv)
Duminică	4 noiembrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză